

δ') «Λοξὴ τάξις» ἢν ἡ πλαγία τῆς γραμμῆς παράταξις καὶ κατ' οὐδίαν ἂντος ἡ κατὰ μέτωπον ἡ κατὰ φάλαγγα παράταξις, δε ὁ στρατηγὸς κατ' ἐκλογὴν πλησιάζει ἐν τῶν κεράτων ἐγγὺς πρὸς τοὺς πολεμίους καὶ δι' αὐτοῦ κάμνει ἀρχὴν τοῦ ἄγωνος, συγχρόνως δὲ διὰ τοῦ ἑτέρου κέφατος ὑποχωρεῖ¹⁷.

ε') «Εμβολος» ἔκαλετο ἡ σφινοειδῆς τοῦ στρατοῦ παράταξις, ἵνα τὸ μέτωπον, τὸ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐστραμμένον, ἀπολήγει εἰς ὅξειαν γωνίαν, ἐνῷ τὰ δύο τῆς γωνίας σκέλη ἀφίστανται κατὰ πολὺ ἀλλήλων. Ἡ προκειμένη ἐχρησιμοποιεῖτο ὁσάκις προύκειτο διάρρηξ τῆς ἐχθρικῆς γραμμῆς.

στ') «Ἐν πλαισίῳ» ἡ «ἐν πλινθίῳ» ἐλέγετο ἡ κατὰ τετράγωνον τοῦ στρατοῦ παράταξις¹⁸, ἵνα ἔξελεγεν ὁ στρατηγὸς ὅπως αἱ ὑπ' αὐτὸν πολεμικαὶ δυνάμεις ὥσιν ἔτοιμαι εἰς μάχην πρὸς οἰανδῆποτε πλευρὰν ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ ἐχθρὸς ἥθελεν ἀνηνυχθεῖ μίαν οἰανδῆποτε τῶν τεθδάρων τοῦ πλαισίου πλευρὰν κατὰ τὴν πορείαν.

ζ') «Ἄρχοι ὅρθιοι» ἔκαλετο ἡ παράταξις ἑκείνη, καθ' ἣν ὁ στρατηγὸς διέτασθε καθέτους τοὺς λόχους· τοῦτο δ' ὅταν τὰ μέρη τοῦ στρατοῦ, ἐν καθ' ἐν παρασταθμένα πλησίον ἀλλήλων καὶ ἀποχωριζόμενα διὰ τοπικῶν διαλειμμάτων, ἐπήρχοντο κατὰ τῶν ἐχθρῶν· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει τὸ βάθος τῶν λόχων τούτων ἵνα μεῖζον τοῦ πλάτους, ἵτοι τοῦ μετώπου. Ἐχρησιμοποιοῦντο δὲ οἱ «ὅρθιοι λόχοι» εἰς ἐφόδους καθ' ὑψωμάτων ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν κατειλημμένων, διότι οὗτοι ιδίως εἶχον, πλὴν τῆς πυκνότητος τῆς κατὰ φάλαγγα παρατάξεως, καὶ τὸ πλεονέκτημα εὐκινησίας μεγαλειτέρας.

η') «Συναδπιδμός», ὅπερ ἀλλως καὶ «συγκλεῖσαι τὰς ἀσπίδας»¹⁹ ἐλέγετο. Ἡ συνιθῆς ἀπόστασις τῶν ἀνδρῶν ἀπ' ἀλλήλων εἴτε πρὸς τὸν παραστάτην, εἴτε πρὸς τὸν ἐπιστάτην ἐν μὲν παρατάξει πορείας ἡτοῦ ἐξ ποδῶν ἐλληνικῶν, ἐν δὲ παρατάξει φάλαγγος ἑτοίμου εἰς ἀγῶνα ἡ ἀπόστασις τῶν ἐξ ἀνωτέρω ποδῶν ἐμειοῦτο εἰς τρεῖς ἐλληνικοὺς πόδας. Ἐν δὲ τῇ πυκνῇ παρατάξει, ἡν τῷ λεγομένῳ «συναδπιδμῷ» οἱ φάλαγγῖται ἀπειχον ἀλλήλων μόνον ἔνα καὶ ἥμισυν πόδα. Λύτος ὁ Ἀρριανὸς²⁰ περιγράφει ὡμῶν τὸν συναδπιδμὸν ὡς ἔπειταν «Συναδπιδμός δὲ ἐπὰν εἰς τούνδε πυκνώδης τὴν φάλαγγα ως δύο τὴν συνέχειαν μηδὲ κλίσιν τὴν ἐφ' ἐκάτερα ἐπ' ἐγχωρεῖν τὴν τάξιν καὶ ἀπὸ τοῦδε τοῦ συναδπιδμοῦ τὴν χελώνην οἱ Ρωμαῖοι ποιοῦνται τὸ πολὺ μὲν τετράγωνον, ἔστι δὲ διὰ πορείας τὸν φρεάτην καὶ στρογγύλην ἡ ἐπεριφύλακτη πόλις ἀν προχωρῆ. Οἱ μὲν ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ πλινθίου ἡ τοῦ κύκλου ἐστικότες τοὺς θυρεούς προσβέβληνται πρὸς σφῶν, οἱ δὲ ἐφεστικότες αὐτοῖς ὑπὲρ τῶν κεφαλῶν ἄλλος ὑπὲρ ἄλλου ὑπεραιωρίδας προβάλλεται· καὶ τὸ πᾶν οὕτως ἀκριβῶς φράττεται, ὥστε καὶ ἀκοντιστὰς ἄνωθεν καθάπερ ἐπὶ στέγης διαθέοντας δέχεσθαι καὶ λιθους ἀμαξιαίους μὴ διαλύειν τὴν σύγκλεισιν, ἀλλὰ κατακυλιμένους τῇ ωρᾷ ὑπερπίπτειν εἰς τὸ δάπεδον²¹.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

1) Πρβλ. Ἀρ. Ἀνάθ. II, 18, 23, 26, 27.

2) Ἐν τούτοις ἀκριβείσας χάριν προσθετέον ἐνταῦθα, ὅτι ὁ στόλος τοῦ μακεδόνος κατακτητοῦ συνέκειτο ἐξ 160 τριήρων καὶ ἐνίων ἐμπορικῶν πλοίων· βαθμηδὸν δὲ σπουδαίως ηὔξηθη ὁ στόλος οὗτος, πολλῶν ἑλλην. πόλεων γοργηγασῶν ἀριθμὸν τινα πλοίων. Μάλιστα δὲ ἡ τῶν Ἀθηνῶν πόλις ἔδωκεν εἰκοσι τῆνας (ἰδ. Διοδ. Σικελ. XVII, 22). Καὶ ὅμως πάλιν δὲν ἡδυνήθη γὰρ ἔξισιθη πρὸς τὸν Περσικὸν στόλον ἐκ 400 πλοίων συγχροτούμενον καὶ ὑπὸ τῶν Φοινίκων, τῶν ἀρίστων τοῦ ἀρχαιού κόσμου ναυτικῶν κυβερνῶμενον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀλεξανδρὸς ἐβάσιζεν ιδίως τὴν ἐπίστα τῆς ὑπεροχῆς αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἀστικοῦ κόσμου ἐπὶ τῶν χερσαίων δυνάμεων αὐτοῦ, διελυσε διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὸν στόλον αὐτοῦ ἥματα ὡς διὰ τῶν πρώτων ἐπιτυχιῶν ἐξησφάλισε τὰς πρώτας κινήσεις αὐτοῦ.

3) Πρβλ. K. Abicht: Arrians Anab. Einl. σ. 23.

4) Πρβλ. Ἀρριαν. Ἀνάθ. I, 14—16.

5) Πρβλ. Ἀρριαν. Ἀνάθ. II, 8—11.

6) Οἱ προκειμένοι ἀριθμοὶ ἐλήρθησαν ἐκ τοῦ Διοδώρου XVII, 17, αἵτινες παρὰ Πλούταρχῳ ἐν βίῳ Ἀλεξανδρού κεφ. 15 παραλλάσσουσι πως.

7) Πρβλ. K. Abicht: Arrian's Anab. Einl. σ. 25 ἐξ.

8) «Acies instructa» λατινιστί.

9) Πρβλ. Ἀρριαν. Ἀνάθ. III, 16, 3.

10) «Longum agmen» λατινιστί.

11) Τὸ τοιοῦτον ἐλέγετο «παράγειν».

12) «Οπερ ἐκάλετο «ἐπ' ἀσπῖδα».

13) «Οπερ ἐξέφραζεν ὁ δρός «ἐπὶ δόρῳ».

14) Ταχτ. κεφ. 29.

15) Πρβλ. Ἀρ. Ἀνάθ. III, 12, 1.

16) Πρβλ. Ἀρριαν. Ἀνάθ. II, 9, 2.

17) Ἀρριαν. Ταχτ. κεφ. 30.

18) «Agmen quadratum» λατινιστί.

19) Ἀρ. Ἀνάθ. I, 4, 9.

20) Ταχτ. τέχνη κεφ. 11.

21) Πρβλ. Ἀρριαν. Ἀνάθ. I, 1, 8—11.

Π. Γ. ΠΑΠΑΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ δ. ζ.

(καθηγητής τοῦ γηρασιμοῦ Ποντιακού).

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ

(Ἐν Θεσπρωτίᾳ)

Οἱ κάτοικοι τοῦ τμήματος τούτου διακρίνονται εἰς τοὺς βρετανοτοιχοὺς τῆς Ἐπάνω Σκαλαρίας, δικιλοδύντας τὴν Ἑλληνικὴν γλώσσαν μόνον, καὶ εἰς τοὺς νοτιοδυτικοὺς τῆς Κάτω Σκαλαρίας, ἀλεχνίζοντας. Οἱ πρῶτοι εἰσὶν ἀπαντες χριστιανοί, οἱ δεύτεροι ἀναμεμηγμένοι μετὰ μουσουλμανικῶν γωρίων, ἀπινάκεις τὰ μόνα ἐλεύθερα (κεφαλοχώρα), ἀπάντων τῶν χριστιανῶν τῶν μερῶν τούτων γεωργία εἰς διαφόρους ἀγάθες τῆς Παραμυθίας. Ἀλλὰ καὶ φυσικῶς γωρίζονται οἱ μὲν τῶν δὲ εἰς δρεινούς καὶ πεδίονος διὲ τῶν οὐψηλῶν Σουλιωτικῶν δρέσων, δῶν ἡ οὐψηλοτέρα ἐνταῦθα κορυφή, δὲ Κορύντας, κεῖται ἀγνοθεν τῆς πόλεως Παραμυθίας, φρουρὸς παρὰ τὴν μόνην στενήν καὶ δύσβατον Σκαλαρίαν τοῦ Λευθεροχωρίου, τὴν πρὸς αἰώνων λαξευθεῖσαν ἐντὸς βράχων καὶ δι' ἣς συγκανιωνοῦσιν οἱ βρέστοι τῶν Θεσπρωτῶν πρὸς τοὺς νοτίους.

Οἱ δὲ διακρίνονται κατὰ τὴν γώραν, ἢν οἰκοῦσι, καὶ τὴν γλώσσαν, οἵτω διαφέρουσι καὶ κατὰ τὰ ἡδη καὶ θύμα· οἱ Ἀλεχνίζοντοι πεδίγεις ἔχουσι τὰς αὐτὰς ἔξεις πρὸς τοὺς περισκέους Μωαμεθικούς, ἐνδύονται δέ τοις αὐτοῖς καὶ ὀπλοφοροῦσιν ἐπίσης· εἰς τὴν ζώνην των διακρίνεις τὸ γρυπόν σελάχι· καὶ ἐν αὐτῷ τὰς ἀργυρᾶς πιστόλας, ἐκ δὲ τοῦ ὄμου εξαρτώμενον τὸ γιαταγάνιον ἢ τὸ γυναικεῖον περιφέρει, εἰτε μεταβαίνουσί που, εἰτε ἐργάζονται εἰν τοῖς ἀγροῖς, πολλοὶ δὲ εἰσὶ καὶ καρηκούμοντες· καὶ ἐν γένει παριστῶσι σαφῆς μετὰ τῶν μωαμεθικῶν συγκατοίκων τὸν λαόν, δῆτις ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀλεχνίζοντος ἐφαπλωθεῖς εἰς παρωχημένην καὶ δυσβάτον ἐπογήν κατὰ παράλιον λωρίδον ἐν θεσπρωτίᾳ μέγρι τοῦ Γλυκέως λιμένου, διατηρεῖται εἰσέτι ὁ αὐτός, διακρίθεις μόνον μετὰ γρόνους εἰς μουσουλμάνους καὶ εἰς χριστιανούς.

Καίτοι δὲ ζευγίται οἱ χριστιανοί, εἰσὶν ἐν τούτοις ἀγριοὶ τὰ ἡδη, τὴν δὲ αὐτοδικίαν περιποιοῦνται οὐχι μόνον πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλους. Τὸ παλαιότατον τοῦτο θύμιον, δῆτις πανταχοῦ τῆς Θεσπρωτίας, κατὰ τρόπον διάφορον τῶν λοιπῶν τμημάτων τῆς Ἀλεχνίζοντος, παρ' οἷς μάλιστα καὶ ἐξέλιπεν ἀπό τίνος, τελείται ἐνταῦθα, διὰ τῆς ἀπάτης. Οἱ δρείλων αἷμα ἥντας χριστιανός εστίν ἐνταῦθα, ἵνα προσυλάσσηται· καὶ φοβηταί· δῆτεν καὶ ὑπερισχεῖται, διότι πολλάκις δὲν εἰναι εἰς δὲ φονεύστης τοῦ πιθανοῦ εἰστιν ὁ ἀναμένεις αὐτόν που κεκρυμμένος, δῆτις ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πυροβολοῦν τὸν φονεύστη, χωρὶς νὰ γίνη γνωστὸν ποτέ· δῆτεν οὖτος καὶ τίνος ἐπομένως αἷμα ἑκδικεῖται, διότι πολλάκις δὲν εἰναι εἰς δὲ φονεύστης τοῦ πιθανοῦ εἰστιν ὁ διαδημένως καὶ καθ' ὅλην τὴν Θεσπρωτίαν ἀπαντῷ δὲδοιπόρος τὰ;

δόδους ἐσπαρμένας ἀπὸ ἀνθρώπινα πτώματα· καθότι ἔνθα τὸ αἷμα ἔχύθη, ἐγείρεται ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ διαβατῶν κενοτάφιον ἐκ τοῦ προχείρου, καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ σωρὸς τῶν λίθων, ὃν κατ' ἀποστάσεις διακρίνει τις παντοῦ καὶ ἐκ τῆς διευθύνσεως, ἦν ἔχει, ἐννοεῖ ἀν Χριστιανοῦ ἢ Ὁθωμανοῦ ἐστιν, ἐκ δὲ τῶν διηγήσεων τοῦ συνοδεύοντος ἀγωγιάτου μανθάνει πολλάκις τὰ τῆς διαδραματισθεῖσης σχημάτις.

Κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν διαφέρουσιν οἵτοι ἐπίσης τῆς Ἐπάνω Σκάλας, καθότι πάντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, φοροῦσι τὴν φούσταν ἐλλαζόναν καὶ τὴν φλοκάταν, ἐνῷ οἱ ἑλληνόφωνοι ἔχουσι τὰ βαρέα σιγούνια καὶ σπανίως κάτωθεν τούτων καὶ τὴν φουστανέλλαν, διλιγόπτυχον δύμως.

Τὸ περίεργόν ἐστιν ὅτι εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς διασκεδάσεις οἱ ἄνδρες τραγῳδοῦσι πάντοτε τὰ ἑλληνικὰ δημόδη ἄτματα, ἀτινά εἰσι πλεῖστα καὶ εἰς ὃν δύναται τις νὰ καταρτίσῃ πλουσίαν ἀνέκδοτον συλλογήν· δυστυχῶς δύμως οἱ πανταχοῦ τῆς ἐπαρχίας διδάσκαλοι δὲν ἔκτιμῶσιν ἐπαρχῶς τὴν ἀξίαν τῶν πολυτίμων τούτων μνημείων.

Οἱ ἑλληνόφωνοι τῆς Ἐπάνω Σκάλας ἐπιδίδονται κυρίως εἰς τὴν κτηνοτροφίαν καὶ τὴν κατεργασίαν τῶν ἑρίων· ἔκαστη οἰκία ἔχει τὸ ὑφαντήριόν της, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα κατ' ἕτος κατασκευάζει τὰ τῆς οἰκίας χρήσιμα ἐνδύματα, ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἀτινά πωλεῖ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, κατεργομένη εἰς τὴν ἀγορὰν Παραμυθίας κατὰ τὴν πανήγυριν Λάμπον, ἢ καὶ κατὰ τὰς ἑδουμαδιαίας ἀγοράς.

Οὕτοι διετέρησαν ἵγην καταφανῆ ἐν τε τῇ μορφῇ καὶ τῇ ὄμιλίᾳ τῆς ἐπιδράσεως τῶν Σλαυτικῶν φύλων. ἀτινά κατέκλυσαν ποτε τὴν γώραν ταύτην, εἰς ἥν ἀργῆσαν καὶ πλεῖστα ὄνόματα τῶν γωρίων, ὡς Πάποβον, Γρανίτσα, Αλμπανίτσα, Λιβίγιατα, Γρίμπον κτλ.

Ἄλλὰ καὶ πλεῖσται λέξεις ἑλληνικαὶ ἀρχαῖαι, μὴ σωζόμεναι ἀλλαχοῦ, διασώζονται ἐνταῦθα, οὕτω γαῖα, γενικῶς λέγουσι τὴν αἴγα (γίδα), διγάλαξίον εἰς δύο διγηρημένον κτλ. τὰ δὲ δημόδη ἄτματα εἰσὶ πολλὰ καὶ ποικίλα, ταῦτα δὲ ἀκούει τις, ἀδόμενα καὶ γυναικῶν ἐν τοῖς χοροῖς μάλιστα, οὓς μετὰ τῶν ἀνδρῶν συγκροτοῦσιν εἰς κύκλον πολυανθρωπότατον ἐν γάμοις καὶ πανηγύρειν.

Ἐντύπωσιν ἐνεποίησε μοι πάντοτε ἐν τοῖς γάμοις καὶ ἡ σημαία, ἥτις κυματίζει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, μέχρις οὐ λίγην ὁ γάμος καὶ ἀπέλθωνται ἀπαντες οἱ προσκεκλημένοι. Αὔτη φέρει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ λευκοῦ πεδίου τετραγάνου ἐρυθροῦ σταυρὸν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Ι. Χ. ΝΙΚΑ, ἢ τὸν καθαλλόρην τοῦ Αγίου Γεώργιου. Ὁπόταν μεταβαίνωσι πρὸς παραλαβὴν τῆς νύμφης, ἡ σημαία προπορεύεται κρατουμένη ὑπὸ ρωμαλέου νέου, ἀμαὶ δὲ φθέστωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπίγιννυται που ἐν τῇ αὐλῇ ἐν μέσῳ τυφεκοθολισμῶν, ἵνα ἀνασπασθῇ πάλιν δύοις ἐν τῇ ἐπιστροφῇ καὶ κυματίσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ, ἥτις οὕτω πασίγνωστος καθίσταται.

Μεταβαίνει καὶ ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης μετὰ τῶν ἄλλων συμπεθέρων, ἵσταται δὲ πάντοτε ὅρθιος μετὰ δύο ἄλλων ὀμηλίκων τοῦ πανόπλων, τῶν ἀδελφοὶ ποιοι τῶν, καὶ δὲν συμμετέχει τῆς γενικῆς εἰδομύνιας ἐξ αἰδοῦς.

“Οταν πλησιάζῃ ἡ νύμφη, ἡ θύρα ἡ ἐσωτερικὴ τῆς οἰκίας τοῦ γαμβροῦ δαρφυστολίζεται, αὔτη δέ, ἵνα ἔμβη, δοφέλει νὰ διεκσκορπίσῃ διὰ τῆς χειρός της τὰς δάφνας τῆς δάκτυλης καὶ πράττει τοῦτο μετὰ τόλμης, εἰτα ρίπτει κούλούραν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς γαμηλῆς πάντοτε οἰκίας καὶ χρίει εἰς τρία μέρη τὴν θύραν διὰ μέλιτος, ὅπερ τῇ προσφέρεται ὑπὸ τῆς πενθερᾶς, καὶ τέλος διδηγεῖται ἐντὸς ὑπὸ τοῦ διελθόντος πρῶτον τὸν οἰδόν γαμβροῦ.

Ἄλλὰ τὴν σημασίαν καὶ εἰς ἄλλην περίστασιν εἶδον νὰ μεταχειρίζωνται. Μετεφέρετο εἰς τὴν ἐσχάτην του κατοικίαν νεανίας ἀνδρεῖος καὶ μειλήγιος, πρὶν προφθάσῃ νὰ συζευγθῇ μετὰ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ καὶ προεπορεύεται τῆς ἐπικηδείου πομπῆς ἢ τοῦ Αγίου Γεώργιου σημαία, ἥτις θὰ προεπορεύεται τῆς γαμηλίου συνοδείας, ἐὰν ὁ θάνατος δὲν παρένθεινε καὶ οὕτω νυμφίου πάλιν τὸν ἐκάλυψε τὸν ψυχρὸν γῶμα.

Πόσον ἀγνὸν καὶ λεπτὸν τὸ αἰσθημα τοῦτο τῶν ἑλληνοφώνων κατοίκων τοῦ τμήματος Παραμυθίας!

Ἐν Παραμυθίᾳ.

Δ. Α. Η.

ΠΟΘΟΣ.

Θέλω πτήσεις αιθερίας

εἰς τὸ πνεῦμα μου νὰ δώσω,

Θέλω χώρας ούρανίας

νὰ πετάσω, ν' ἀσπασθῶ.

ὅπου με ώθει ὁ ζωῶς

τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ τελείου

κ' εἰς τὰ φῶτα τοῦ αιθέρος

τ' ἀργυρᾶ νὰ ἐμπνευσθῶ.

Θέλω τοῦ γηνίου κόσμου

τὸν ἀχλὺν νὰ διαλύσω

καὶ ἡ πτέρυξ τοῦ νοός μου

πρὸς τὰ ὑψη ν' ἀνοιχθῆ.

πρὸς ἐκτάσεις, θέλω, νέας

νὰ μ' ὀθίσῃ· ν' φαντασία

καὶ ὁ φάρος τῆς ιδέας

ἐμπροσθέν μου ν' ἀναφθῆ.

Εἰς τὰ ὑψη τοῦ αιθέρος

θείας ηδονάς ν' ἀντλήσω

κ' ἐδαεὶ νὰ παραιτήσω

τὴν προμήτορά μας γῆν.

Ω!... ποθῶ τὸ ιδεῶδες

καὶ τὸ ἀπειρον νὰ φθάσω

κ' εἰς τὸν Πλάστην νὰ πετάσω,

τῆς ιδέας τὴν πηγήν.

Κ. Α. Η.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

‘Αμερικανικὴ ιδιοτροπία. — Αἱ Ἀμερικανίδες τοῦ Πιτσβούργου ἐπιγειροῦσι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σταυροφόριαν ἐναντίον τῆς διπερθολικῆς ἔξεως τῶν Ἀμερικανῶν τοῦ «πτύνειν κατὰ γῆς», ἰσχυρίζονται (μετά τινος δικαίου) ὅτι ἡ συνθήσεια είναι ὅλως ἀνάρμοστος καὶ ὅτι καὶ ὑπὸ ὑγειονομικὴν ἐποψίην πολλὰ περιλαμβάνει τὰ ἀκατάλληλα.

‘Επιρροὴ τοῦ φωτὸς ἐπὶ τοῦ μέλιτος. — Ἀγρότης τῆς Γιρόνδης ἀφηγεῖται σπουδαῖον πείραμα περὶ τῆς ἐπιρροῆς, ἦν ἔξασκει τὸ ιόχρου φῶς ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ μέλιτος καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν μελισσῶν. Πρὸ πολλοῦ δὲ ηδη διμερικανὸς Πλέζαντον ὑπέδειξε τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ φωτὸς τοῦτου ἐπὶ τοῦ κλήματος καὶ τῆς σταριδίου· ἀλλ' ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐφευρέσεως ταῦτης δὲν ἐπεκυρώθη εἰσέτι.

Νέα υποδήματα. — Τὰ σγονόπλεκτα ὑποδήματα μεγάλως ἔκτε-